

De wind was gevallen buiten.

De lucht in de kamer drukte zwaar, benauwend op den adem der zieke.

De wanden schenen eigenaardig, doodstil te wachten, alsof er iets grootsch en geheimsch moest gebeuren.

Toen op eens Siska's oogen wijd opengingen... Ze waren waterachtig, glazig met doffen-gebroken blik; haar lippen sloegen blauw-vaal uit.

Fien begon luidop te huilen en te roepen terwijl ze de heete hand harer zuster in de heure drukte, beneden waren vader en moeder opgesprongen, met bonzenden boezem kwamen ze den trap opgelopen...

— « Siska, mijne dochter ! » — riep de moeder, huilend op hare knieën vallende. — « Ach God ! kom mij halen, en spaar mijn kind. — Toen weenden allen bittere tranen... uitgenomen Siska, die met flauwe, wegstervende stemme zei : Moeder... Vader... Fientje...

De oude vader bad, smeekte geweldig.

Fien stond voor 't bed, en hield met 'n waanzinnige blik uit haar gezwollen oogen de stervende in 't oog.

Siska's oogleden waren toegevallen, haar mond glimlachte. Zoo zuiver-wit, zoo lelieachtig was heur wezen geworden, dat Fien heur nog altijd in 't leven hoopte en...